

PROSINEC 2025

Pravá radost

Pokoj a dobro

Formační část čtvrtletníku SFR v České republice

„Slova, která jsi mi dal, dal jsem jim a oni je přijali a vpravdě uvěřili, že jsem vyšel od Tebe, a poznali, že jsi mě poslal.“

Řehole SFR - Předmluva - O těch, kteří konají pokání

Úvodník - Čím se cítím být?

Přijmeme-li za své ponaučení svatého Pavla, že jsme údy jednoho těla, cítíme se být částí organismu. Ale jakou? Jak sám sebe cítím?

V rozpravě dvou hravých sester, vícečetných maminek zaznělo, že jedna se cítí jako plicní buňka – v případě nouze by za druhé i dýchala. Druhá je ve své představě jako buňka srdeční – nějak vnímá, co se děje ve spřátelených orgánech jiných bytostí. A já? Asi dlaň – která se chce otevřít. A snaží se trochu neohrabaně pohladit, slzu utřít...

No nic, hlavně že jsme děcka Boží. Cítíme se tak vždycky?

Vendelín VáHá

Formace

článek 10 Řehole OFS:

At' se spojují s vykupitelskou poslušností Ježíše, který vložil svou vůli do Otcových rukou. V různých životních situacích at' věrně plní své stavovské povinnosti. At' následují Krista chudého a ukřižovaného a vyznávají ho i v obtížích a pronásledováních.

Hermano Pedro

Letos v únoru jsem měl možnost s přáteli navštívit Guatemalu. Už předem jsem hledal a našel patrona naší cesty. Stal se jím svatý Pedro de Betancur, nazývaný Hermano Pedro – bratr Petr. Myslím, že krásně vyjadřuje ideál života v chudobě a věrnosti Kristu i v obtížích... Zde je jeho oficiální životopis:

Kanárské ostrovy

Svatý Petr se narodil 19. března 1626 v Chasna de Vilaflor na Tenerife na Kanárských ostrovech. Zemřel 25. dubna 1667 v Guatemala City v Guatemale. Jeho život, poznamenaný hrdinskou svatostí je svědectvím opravdové věrnosti evangeliu. Jeho nejbližší rodina byla velmi chudá. Petr pracoval jako pastýř malého rodinného stáda. Rodiče ho vychovali ve víře a kontakt s přírodou živil jeho hluboce kontemplativní duši. Jako malý chlapec se Petr naučil vidět Boha ve všem kolem sebe.

Střední Amerika

Když Petr slyšel o bídnych životních podmínkách obyvatel „Západní Indie“ (dnešní Amerika), cítil se povolán nést křesťanské poselství do této země. V roce 1650, když mu bylo 23 let, odjel do Guatemaly. V Havaně mu došly peníze, takže si Petr musel cestu odtud platit prací na lodi, která zakotvila v Hondurasu, odkud se vydal pěšky do Guatemaly.

Cesta do Třetího řádu

Petr byl nyní tak chudý, že musel stát frontu na chleba ve františkánském klášteře. Právě zde se setkal s bratrem Fernandem Espinem, slavným misionářem, který se s ním spřátelil a zůstal jeho celoživotním rád-

cem. Našel Petrovi práci v místní textilní továrně. V roce 1653 si Petr vstoupil do místní jezuitské koleje v naději, že se stane knězem. Projevoval však jen malé nadání pro studium, a tak v roce 1655 vstoupil do třetího řádu svatého Františka.

Služba chudým

Od té doby Petr věnoval svůj čas zmírňování utrpení méně šťastných uprostřed nevýslovné dřiny a těžkostí. Stal se apoštolem afroamerických otroků, Indiánů vystavených nelidské práci, emigrantů a opuštěných dětí, s hlubokou pokorou a v naprostém odevzdání se Boží vůli. Inspirován Kristovou láskou se stal vším pro všechny. V roce 1658 dostal Petr chatrč, kterou přestavěl na nemocnici pro chudé. Jmenovala se „Panna Maria Betlémská“. Založil také ubytovnu pro bezdomovce, školu pro chudé a opuštěné děti a oratoř. Petr pro tyto nadace dostával pomoc od civilních i náboženských autorit. V chudých čtvrtích nechal postavit malé kaple, kde se i vyučovalo.

Petr zemřel 25. dubna 1667 ve věku 41 let. Po celý svůj život bylo Dítě z Betléma středem Petrovy duchovní meditace. Vždy dokázal v chudých vidět tvář „Dítěte Ježíše“ a zbožně jim sloužit. Je známý jako „svatý František z Ameriky“.

Jeho odkaz

Jako lidé se často pyšníme svou schopností uvažovat. Věříme, že vždycky najdeme vysvětlení pro všechno. Ale jak ukazuje Petrův život, jiné dovednosti mohou být ještě důležitějším prvkem naší lidskosti než chytrá mysl: soucit, představivost, láska a věrnost. Petr, který navzdory svému horlivému úsilí nebyl schopen zvládnout studium pro kněžství, reagoval na potřeby bezdomovců a nemocných; poskytoval vzdělání chudým a spásu bohatým. Stal se svatým – tak plně lidským, jak jen kdokoli z nás může být.

br. Bernard Jan Linhart

KONKORDANCE (SOULAD)

modul 2

<https://www.sfr.cz/aktuality/novinky/a/formacni-material-ciofs-konkordance-soulad-2>

...navazuje na 1. část

<https://www.sfr.cz/aktuality/novinky/a/formacni-material-ciofs-konkordance-soulad>

Drazí bratři a sestry Sekulárního františkánského řádu,
pokoj a dobro

Formační sekretariát CIOFS nadále pracuje ve vašich službách a neustále se snaží posilovat náš formační proces a podporovat naše formátory.

Modul 2 „Konkordance“ se zaměřuje na reflexi naší Řehole a jeho cílem je:

poskytnout členům OFS didaktický přístup k prohloubení jejich porozumění každému článku Řehole prostřednictvím četby, která nám pomáhá poznávat a reflektovat zdroje, a tím chápat a prohlubovat náš pocit sounáležitosti z křesťanského, františkánského a církevního rozměru. Zdůrazňuje, že všechny tyto aspekty jsou zásadní pro jakoukoli reflexi naší františkánské životní cesty, nikoli izolovaným a nesouvisejícím čte-

ním, ale spíše integrovaným čtením Řehole a citovaných zdrojů.

- v křesťanském smyslu: Evangelium
- ve františkánském smyslu: Prameny a biografické texty o životě svatého Františka z Assisi
- v církevním smyslu: Texty z Katechismu katolické církve a Slova a úvahy Svatého otce.

Tento formační materiál je určen pro fázi naší pokračující formace a zejména pro formátory. Považujeme za důležité prohlubovat chápání našeho způsobu života, „naší“ řehole, po celý život. Proto chceme tento nový materiál nabídnout bratrským společenstvím s ohledem na to, že naši formátoři mohou dále obohatit své formační programy.

Vaši bratři a sestry:

SEKRETARIÁT PRO FORMACI CIOFS

Silvia Noemi Diana OFS

Eremenciana Chinyama OFS

Br. Stefan Acatrinei OFM Conv

Alonso Acevedo OFS

Diane Frances Menditto OFS

Lucia Hidveghyova OFS

Mayara Ingrid Sousa Lima OFS

KAPITOLA II

Z EVANGELIA K ŽIVOTU A ZE ŽIVOTA K EVANGELIU

ČLÁNEK 4 ŘEHOLE OFS

Kapitola II Řehole OFS s názvem „Způsob života“ nás konkrétním způsobem zve k prožívání spirituality v každodenním životě.

Ve světle evangelia a spolu se spisy svatého Františka naše legislativa a učitelský úřad církve posilují naši františkánskou volbu.

JEŽÍŠ NÁS ZVE...

Matouš 5, 13-16

Vy jste sůl země; jestliže však sůl ztratí chuť, čím bude osolena? K ničemu už není, než aby se vyhodila ven a lidé po ní šlapali.

Vy jste světlo světa. Nemůže zůstat skryto město ležící na hoře. A když rozsvítí lampu, nepostaví ji pod nádobu, ale na svícen; a svítí všem v domě. Tak ať svítí vaše světlo před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu svému Otci na nebesích.

SV. FRANTIŠEK NÁS ZVE

Modlitba z Listů svatého Františka celému řádu:

Všemohoucí, věčný, spravedlivý a milosrdný Bože, dopřej nám ubohým, abychom jen pro tebe konali to, o čem víme, že to chceš, a vždy chtěli to, co se ti líbí, abychom tak, vnitřně očištění, uvnitř osvětlení a ohněm Ducha svatého rozníceni, mohli následovat stopy tvého Syna, našeho Pána Ježíše Krista, a jen tvou milostí dojít k tobě, Nejvyšší, který v dokonalé Trojici a jednoduché Jednotě žiješ a vládneš a jsi oslavován jako

všemohoucí Bůh na věky věků. Amen.

ŘEHOLE NÁS ZVE

Článek 4

4. Řehole a život sekulárních františkánů je toto: zachovávat evangelium našeho Pána Ježíše Krista podle příkladu sv. Františka z Assisi, který od Krista [čerpal] podněty pro svůj život a učinil jej středem svého života s Bohem a s lidmi[6]. Kristus je dar Otcovy lásky a cesta k němu. On je pravda, do které nás uvádí Duch Svatý. On [sám] je život, který nám přišel dát v hojnosti[7].

Sekulární františkáni se kromě toho mají často věnovat četbě evangelia. Z evangelia mají přecházet k životu a ze života k evangeliu[8].

GENERÁLNÍ KONSTITUCE NÁS VYZÝVAJÍ...

Článek 8

1. Sekulární františkáni se svou profesí zavazují žít evangelium podle františkánské spirituality ve svých světských podmínkách.
2. Snaží se ve světle víry prohlubovat hodnoty a životní postoje evangelního života podle *Řehole* SFŘ:
 - [Řehole 7] na cestě, na níž se neustále obnovuje obrácení a formace;
 - [Řehole 4] s otevřeností vůči výzvám, které mají svůj původ ve společnosti a v dění v církvi, přecházejí z evangelia k životu a ze života k evangeliu;
 - v osobním i komunitním rozměru této cesty

Článek 9

1. [Řehole 5] Spiritualita sekulárního františkána není ani tak detailním programem, který má být uveden do praxe, jako spíše programem života soustředěného na osobu Kristovu a na jeho následování[9].
2. [Řehole 4] Sekulární františkán, který se snaží následovat Kristův příklad a jeho učení, je povinen osobně a vytrvale studovat evangelium a Písmo svaté. Bratrské společenství a ti, kdo jsou za něj zodpovědní, ať prohlubují lásku k radostné zvěsti, a bratřím a sestrám ať pomáhají, aby ji znali a rozuměli jí tak, jak ji pod vedením Ducha hlásá církev[10].

CÍRKEV NÁS ZVE...

KATECHISMUS KATOLICKÉ CÍRKVE

Zasvěcení a poslání: hlásat Krále, který přichází

931 Zasvěcený člověk, zcela vydán Bohu, kterého nadevše miluje a kterému se odevzdal už křtem, se tak stává důvěrněji zasvěcen Boží službě a oddán dobru Církve. Stavem zasvěcení se Bohu zjevuje Církev a ukazuje, jak podivuhodně v ní působí Duch svatý. Je tedy prvním posláním těch, kteří se hlásí k evangelijním radám, žít své zasvěcení. Členové společnosti zasvěceného života však od té chvíle, kdy „se oddali službě Církvi, jsou povinni věnovat se podle povahy své společnosti zvláštním způsobem misijní činnosti“.

932 V Církvi, která je jako svátost, to je znamení a nástroj Božího života, se zasvěcený život jeví jako

zvláštní znamení tajemství vykoupení. Následovat a napodobovat Krista „více zblízka“, zjevovat „jasněji“ jeho sebezmaření znamená, že v srdci Kristově jsou „mnohem hlouběji“ blízko svým současníkům. Ti totiž, kteří jdou touto „úzkou“ cestou, povzbuzují vlastním příkladem své bratry a „vydávají... jasné a skvělé svědectví, že svět nemůže být přetvořen a Bohu zasvěcen bez ducha blahoslavenství“

933 Kristův příchod zůstává pro všechny zasvěcené počátkem a zaměřením jejich života, ať už je jejich svědectví veřejné, jako v řeholním stavu, anebo méně zjevné či dokonce tajné: „Boží lid nemá zde na zemi trvalý domov... řeholní stav... lépe ukazuje všem věřícím nebeské hodnoty přítomné už na tomto světě; lépe vydává svědectví o novém, věčném životě, který pro nás získal Kristus vykoupením, a lépe předem ohlašuje budoucí zmrtvýchvstání a slávu nebeského království.“

PAPEŽ NÁS ZVE...

Pro svatého Františka bylo evangelium středem jeho existence; a církev tento záměr schválila a vrátila ho jemu i vám všem františkánům jako text, který již nevyjadřuje pouze duchovní intuici zakladatele, ale způsob života. Je to poselství radosti, které jsem často chtěl zdůraznit, protože „naplňuje srdce a životy všech, kdo se setkávají s Ježíšem“ (Evangelii Gaudium, č. 1).

Proto je naléhavé vrátit se k základu křesťanského a křestního závazku, který nás uschopňuje být v každé volbě inspirováni Pánovým slovem: Kristus je ústředním bodem vaší spirituality! Buďte muži a ženami, kteří se v jeho příkladu skutečně učí „řeholi a životu“!

Dopis Svatého otce Františka členům františkánské rodiny u příležitosti osmistého výročí schválení Potvrzené řehole (1223-2023)

K NAŠÍ CESTĚ REFLEXE:

Jak žiji evangelijní pozvání ve svém každodenním životě?

Vydáváme v našem bratrském společenství svědectví o následování Ježíše způsobem Františka z Assisi?

Bibliografie:

- Konkordance OFS Legislativa - rok 2013, Alonso Acevedo. OFS
- 1. Nová americká Bible, revidované vydání © 2010, 1991, 1986, 1970 Bratrstvo křesťanské nauky.
- 2. https://www.vatican.va/spirit/documents/spirit_20020127_letterafedeli_en.html
- 3. <https://ciofs.info/wp-content/uploads/2021/01/EN-OFS-Rule-s.pdf>
- 4. <https://ciofs.info/wp-content/uploads/2022/09/OFS-General-Constitutions.pdf>
- 5. https://www.vatican.va/archive/ENG0015/___P2A.HTM
- 6. <https://www.vatican.va/content/francesco/es/letters/2023/documents/20231109-lettera-famigliafrancescana.html>

říjen 2025

(překlad Markéta Terezie Kubešová)

Sdílení, dotečky

„V Jednom jsme jedno “ – Papež Lev XIV.

Rozhovor – o. Vladimír František Hubálovský OFMConv

konvent minoritů, klášter a kostel sv. Janů, Brno

Konvent bratrů minoritů v Brně zahrnuje čtyři kněze a dva bratry, kteří ve farnosti sv. Janů dělají pro veřejnost nejenom mše svaté a pobožnosti, ale i mnohé aktivity kde se můžete zapojit. K těmto aktivním kněžím patří také o. Vladimír Hubálovský OFMConv, s nímž vám teď přinášíme rozhovor.

Krátce se nám představ: kdo jsi, kolik roků jsi řeholníkem a knězem, na jakých místech jsi v rámci svého povolání působil, kde se ti působilo nejhůř a kam by ses naopak rád vrátil.

Jsem kněz, minorita, členem řádu jsem od r. 2008, takže 17 let. Působil jsem v Jihlavě a teď v Brně. Nedomážu říct, kde to bylo nejtěžší, protože na každém místě je něco dobrého a něco těžkého. Záleží na různých věcech, okolnostech, lidech, bratrské komunitě. V Jihlavě jsem nepůsobil jako farář, tady jím jsem, tak v tom je to někdy těžší. Rád bych byl vždycky tam, kde to bude chtít Pán Bůh.

Rozhovor s tebou byl také v časopisu Immaculata <https://provincie.minorite.cz/rozhovor-s-bratrem-vladimirem-f-hubalovskym-ofmconv/>, krátce po tvém kněžském svěcení, kde jsi uváděl, že jsi byl také v Bratislavě. Jak se ti tam působilo?

Byl jsem tam v rámci řeholní formace po noviciátě a kvůli studiu teologie. Byl jsem rád, že jsem mohl být na Slovensku, je to blíž. Mělo to výhodu v tom, že hodně materiálů bylo v češtině, mohl jsem mluvit a psát v rodném jazyku. V Polsku by to bylo, co se týče studia, těžší.

Ve svých inspirativních příspěvcích a článcích v časopise Immaculata píšeš o slavných lidech, jak při své „netradiční“ profesi rockera, pornoherčky, country zpěvačky, manažera a jiných našli víru a Boha. Odkud bereš inspiraci pro tyto lidi?

Celé to začalo, když jsem pomáhal v redakci Immaculaty, kde mě poprosili, jestli bych nechtěl psát něco o celebritách, které věří v Boha nebo se obrátily. V Immaculatě to nazývají „Slavní jinak“. Nějaký čas předtím jsem „náhodou“ viděl na YouTube rozhovor s Jimem Carreym, známým hercem. Tak jsem napsal svůj první článek. On sice není věřící, ale bylo tam o jeho životě, problémech, proč se stáhl do ústraní... Později to spíše bylo tak, že na mě ty osobnosti „vyskočily jakoby samy“. Třeba na Facebooku jsem viděl že herec Terence Hill je věřící. Ale článek byl v maďarštině, tak jsem to s pomocí nových technologií přeložil. A takto se ti známí lidé objevili jakoby z ničeho nic. Věřím, že to bylo poslané od Pána Boha. Ale teď v poslední době to tak není. Ale využil jsem třeba umělou inteligenci, která mi po zadání vyhodila seznam známých celebrit, které věří v Boha, a něco jsem pak ještě našel na internetu. Zdroje v článcích uvedené nejsou a taky je nemám uložené (články uložené mám). Immaculata není odborný časopis, tak to ani nepožadovali.

Naučilo tě to něco?

Naučilo mě to víc důvěřovat Bohu, protože mi vždycky v pravý čas nějakým způsobem poslal inspiraci pro článek. Nějakou slavnou osobnost.

Letos jsi s nově vznikajícím terciářským bratrstvím byl na pouti v Assisi, Padově, La Verně, Camposampieru. Které poutní místo tě nejvíc oslovilo a proč?

Kromě Camposampiera to byla místa, kde už jsem byl. Takže je to jiné, když někam jedete poprvé. Ale stejně mě tato místa oslovují vždy znovu. Ale teď jsem byl po několika letech na La Verně. V době, kdy jsem přemýšlel o řeholním povolání to bylo místo, kde jsem zvlášť cítil Boží volání, takže jsem si to tam teď mohl znovu uvědomit, prožít, připomenout (všimli jsme si my, kteří jsme na La Verně byli, u o. Vladimíra v oku slzičku dojetí, proto tahle otázka – poznámka autora).

Zároveň mě oslovilo i Camposampiero, protože jsem tam ještě nikdy nebyl.

Sloužil jsi mši svatou přímo v Porciunkuli, v tom malém kostelíku. Co jsi cítil?

Trému, překvapení, dojetí. Nevěděl jsem, že tam budu mši sv. sloužit, to bylo překvapení Petra Mokričky, který mše sv. domlouval. Jenom řekl, že to bude v Porciunkuli, ale nečekal jsem, že přímo v kostelíku v Porciunkuli samotné. Až později jsem zjistil, že to není až tak výjimečné tam mít mši sv. Ale pro mě to výjimečné bylo. Bylo to zkrátka silné tam být a sloužit tam mši svatou. (i pro nás to bylo silné – pozn. autora)

V nově vznikajícím terciářském společenství u vás minoritů jsi dostal úkol duchovního asistenta. Jak ses tohoto úkolu ujal a co ti tato nová funkce přinesla, dala, co tě naučila?

No někdo to z nás bratrů dělat musí (smích). Předtím tuto funkci měl o. Tomasz Trawiński OFMConv, a když odešel, mohl jsem to po něm převzít buď já, nebo o. Petr Macháček OFMConv. Navrhl jsem mu, že to budu já, on s tím souhlasil a bylo to. Sám jsem ještě před vstupem k minoritům byl terciář, takže k tomu mám blízko a dlouho jsem se františkánským společenstvím extra nevěnoval (měl jsem předtím mládež), tak jsem to viděl jako takovou trošku změnu, něco jiného.

Zatím jsem v této funkci krátce, takže čas ukáže, co mi to ještě přinese. Ale už teď vidím např. to, že jsem se mohl znovu vrátit k věcem ohledně františkánské spirituality, něco si navíc přečíst, zopakovat, prohloubit.

Řeholníkem a knězem jsi pár let, co bylo pro tebe „příjemným překvapením“ v povolání řeholníka, kněze, a s čím jsi se naopak musel v rámci svého povolání „potrápiti“? Co ti dělalo větší problém?

„Příjemným překvapením“ moc nevím. Z Božího vedení není něco, co by mě překvapilo. Jsou totiž např. lidé, kteří vstoupí do řádu, pak je něco překvapí a pak odejdou. Mně se nestalo něco, co by mě překvapilo ať už pozitivně nebo negativně. Nebo aspoň nebylo nic zásadního, co by zasáhlo do mého rozhodnutí pro řeholní povolání. Spíše se mi znovu potvrdilo to, co říká Boží slovo: že není nikdo kdo by pro evangelium opustil dům atd., a nedostal 100krát více (Mk 10,29-30). Když se člověk zřekne manželského života, rodiny, dětí, tak mu Pán dá, vynahradí vícenásobným počtem duchovních dětí. Tak to jsem si více uvědomil a upevnil.

A s čím jsem se „potrápil“? Něco jiného je to třeba teď v Brně, kde jsem jako farář farnosti. Je pro mě někdy těžké někoho odmítnout, říct v něčem ne, zvlášť když tito lidé odmítnutí těžce přijímají. Když musím opakovaně tomu samému člověku říkat ne, tak to je pro mě takové těžší.

Svatý František je jistě tvým největším vzorem, stejně jako sv. Maximilián Maria Kolbe. Ale oslovil tě kromě nich ještě jiný svatý (svatá) a proč?

Před sv. Františkem a vstupem k minoritům, první svatá, která mě oslovila byla sv. Johanka z Arku. To způsobila písnička od bratrů Nedvěďů o Johance z Arku, která se mi moc líbila. Já jsem z Bruntálu a tam

v r. 1998 natáčeli velkořím o Johance z Arku, všechny ty bitvy. Tak jsem se začal o sv. Johanku více zajímat a když jsem si o ní něco četl, oslovila mně natolik, že jsem ji chtěl za svou břířmovací patronku. Ale to mi náš pan farář jako chlapci nedovolil. □

Pak to byl sv. František. A v noviciátě to prostřednictvím díla Dějiny duše byla sv. Terezie z Lisieux. Oslovila mě cesta jejího duchovního dětství.

A pak mě třeba něco osloví při přípravě na památky svatých, nějaká myšlenka jako zrovna dnes u sv. Augustýna.

Studoval jsi historii i teologii, co tě vedlo ke studiu historie a které z knih Starého a Nového Zákona jsou tvou „srdcovkou“? Pomohlo ti studium historie ve studiu teologie?

Ze základní školy mě zajímal a bavil dějepis. Pak na gymnázium zájem díky dobrému učíteli pokračoval, a když jsem přemýšlel o studiu vysoké školy tak to byla historie.

Ze Starého Zákona mám rád Píseň Písní, proto, že je to těžká romantika (zase smích). Dále knihu Ester, některé žalmy z Knihy Žalmů. Z Nového Zákona mám rád evangelium podle sv. Jana, proto, že je takové jiné, než ostatní a používá různé obrazy, pestrý jazyk, symbolický a já, a mě, který mám rád literaturu, se to zkrátka líbí.

Historie mi pomohla při studiu teologie např. v tom, že mi byly uznány kredity z latiny (z doby studie historie), ale hlavně už jsem měl zkušenosti ze studia z vysoké školy, znal jsem už systém studia, učení a zkoušek, tak se mi studovalo lépe. A také znalosti z historie jsem mohl přenést do teologie.

Tvé rozlišování a hledání povolání trvalo 4 roky. Co bys poradil dnešním mladím lidem, kteří jsou v podobné situaci hledání a rozlišování?

Pomohla mi rada spolubratra minority a kamaráda, abych si našel kostel, kde je adorace a tam jenom tak byl s Pánem. A abych na otázku povolání nemyslel neustále. Nechal to plynout – co člověk cítí v srdci, k čemu ho to táhne, volá. Je dobré mít člověka s kterým o tom může člověk mluvit, protože ten druhý nás vidí, vnímá jinak než my sami a může nám něco k tomu říct a pomoci nám tak v hledání a rozlišování.

A když člověk cítí, že to povolání by mohlo být duchovní, aby to šel k nějaké komunitě, řádu prostě zkusit. Když o tom bude jenom přemýšlet, nedostane se možná dál a nezjistí, jestli to je ono nebo ne. Zároveň věřím, z mé vlastní zkušenosti, že když se člověk upřímně ptá Pána, tak odpovědi přijdou, někdy třeba jenom v náznacích.

Jako kněz se denně setkáváš s problémy a starostmi jiných. Podle Gal. 6,2 máme nést navzájem svá břemena. Jak můžeme tento výrok Písma svatého naplnit my terciáři ve světě a v čem vnímáš jeho naplnění ty jako Kristův kněz?

Připomíná mi to myšlenku jednoho kněze z jedné přednášky, která je sice spíše pro kněze, ale v jistém smyslu i pro každého věřícího: „Kněz je ten, který pomáhá lidem nést život.“ Moc se mi líbila a občas si ji připomínám.

V dnešní době už jenom zájmem o druhého člověka můžeme pomoci, zvláště když něco prožívá. Často stačí už jenom naše přítomnost u něho, náš zájem o jeho trápení, být s ním, mluvit s ním, modlit se... To může každý z nás.

Co ti při tvé pastorační činnosti dělalo nejvíce radosti?

Když člověk vidí nebo slyší od lidí, že jim něco v něčem pomohlo. Např. když někdo ve zpovědnici řekne:

„Vy jste mi tehdy řekl to a to, a mě to pak moc pomohlo.“ Nebo to bývá třeba to při svátosti smíření, když člověk vidí, že se toho druhého něco dotklo, něco se v něm proměnilo, stalo. Když vidím, že Pán Bůh v životě lidí něco dělá, působí, tak to mi dělá nejvíc radost.

V rámci každoroční akce Noc kostelů máte bohatý a pestrý program ve kterém si přijde na své každá věková skupina počínajíc od nejmenších a nejmladších, až po nejstarší návštěvníky. Také organizujete tematické dětské karnevaly (letos to byli dinosauři), čemu se ještě jako komunita v rámci své činnosti věnujete, jaké jiné akce, programy ve farnosti máte?

Vydáváme časopis Immaculata, který se také nahrává, ve formě podcastu. Kromě našich řeholních, provinčních akcí, a kromě setkání terciářů, tady máme společenství Rytířstva Neposkvrněné, pobožnosti k sv. Antonínovi, farní kavárnu po mši sv. v neděli, první a třetí středu v měsíci chvály, sobotní mše sv. v loretánské chýši nebo třeba v postní době pobožnosti na sv. schodech.

Součástí vašeho kostela je také Loreta a svaté schody, kde se koná pobožnost v postní době a na Velikonoční triduum, čím je pro tebe jako historika Loreta a samotný kostel sv. Janů vzácný, zajímavý?

Jako historika je pro mě vzácné už jenom to, když si uvědomím, že je to už skoro 800 let, co jsme my, minorité na tomto místě bez přerušení, celý čas až do dnes. I za komunismu tady byl jeden náš otec (Norbert Škrdlík). A dále to, jak náš kostel a Loreta architektonicky vypadají.

Jak vám bratrům minoritům můžeme pomoci, resp. do čeho se u vás může zapojit každý věřící nebo viru a Boha hledající člověk?

Každý se může zapojit už jenom tím, že přijde. V rámci aktivit, které u nás máme, tak každého rádi uvidíme ve farní kavárně v neděli. A můžete hlavně přispět tím, že se za nás budete modlit. :)

Čím tě oslovil sv. František z Assisi a sv. Maximilián M. Kolbe?

Svatý František nejvíce tím, jak bral vážně evangelium a snažil se ho žít doslova. Že to, co přečetl, šel, žil a dělal.

Sv. Maximilián, tím, co udělal na konci svého života: vystoupit z řady a říct, že půjdu zemřít místo jiného člověka. A také to, že pro evangelizaci se snažil využít moderní prostředky té doby. Nebál se toho je využít.

Jaké bylo téma tvé diplomové práce?

Byla to Gnostická nauka o původu člověka – o gnózi. To byl směr v počátcích křesťanství, který míchal věci z křesťanství, židovství, Řecka a východu. Byl to bludný směr, ale zajímavý. Z vypsanych témat diplomových prací to bylo jediné, které mě zaujalo, protože to bylo z historie. Ale ze začátku bylo psaní o gnóze dost těžké, než jsem ji více poznal a pochopil. Ale po hlubším proniknutí do dané tematiky mě to zaujalo.

Jana Kočišová

kocisova.jana3@gmail.com

z nově vznikajícího společenství MBS Brno minorité

At' smírem spojuji, kde dělí hádky

20. listopadu jsme se sešli na Vršovickém hřbitově u hrobu našeho bratra a ministra Františka Reichela. K naší pětici ještě jeden jeho bývalý skautík se svou dcerkou. Po krátkých modlitbách přišla chvílka vzpomínání. To vedlo m. j. i do politiky; František Reichel byl krátce i ministrem - členem vlády. Máme být nástroji pokoje v církvi i ve světě, a politika má silný potenciál k rozdělování. Tak se jí vyhýbáme. Františka do vysoké politiky vynesla svatá Anežka, svým svatořečením. Od toho nás dělí už 36 let, od původního svěcení kostela na Spořilově pak let 90, úzce spojených s naším bratrem, rovněž ministrem Františkem Noskem. František Reichel zemřel před pěti lety, náhle a jakoby tragicky. Ale všechno má svůj čas, jak zní titulky jeho knihy, kterou stačil dokončit a odevzdat, aby Boží prozřetelností byl k Bohu povolán tak nečekaně, a k naší lítosti. Stále nám chybí.

Ale všechno má skutečně svůj čas, Kazatel má pravdu. A je i čas k malému zamyšlení, jak je to s naší spiritualitou, která nás vede do světa, jemuž se ale nemáme podřizovat. Právě za těch pět minulých let se stalo téma politiky tak třeskuté, že by mohlo ohrožovat i naše vzájemné vztahy: a je to především kvůli válce. Tragédií obou světových válek vzešlých z našeho kontinentu nebyla ani tak malá početnost křesťanů; tragédií se stalo to, že velká část křesťanů dala tehdy přednost hodnotám národnostním a ideologickým před hodnotami evangelia. A z toho bychom se měli poučit.

Nově zvolený svatý Otec si zvolil jméno Lev XIV., se zřejmým odkazem k předchůdci téhož jména, který jako první přišel s encyklikou věnovanou sociální otázce. Hned v prvních proslovech konstatoval složitost našeho světa a vyzýval k „odzbrojení slov“. Současně pokračuje v cestě synodality papeže Františka, která jediná nabízí východisko k lepšímu pochopení složitosti světa, i toho, že nemůžeme všemu rozumět, a proto se naše názory mohou tak nebezpečně rozcházet. Předchůdce obou posledních papežů, Benedikt XVI. vstoupil na pole sociální encyklikou Láska v pravdě: ano, jen Pravda nás osvobodí, ale tu moc může mít jen pravda k níž se dobereme ve vzájemné lásce. Je čas se o to aspoň v lásce pokusit. Vyhýbání se tématům, která jsou nebezpečná nejen pro nás, ale pro celé lidstvo, by mohlo být znamením nedostatku odvahy. Tu měl rakouský františkán moravského původu Peter Pavlitschek (Pavlíček), když po poslední válce inicioval společné modlitby růžence: a stal se zázrak: sovětská armáda odešla, a Rakousko se stalo neutrální zemí. Duch kajícínosti byl ale nezbytnou podmínkou vyslyšení: lítost, že i my sami (my Rakušani) jsme vinni.

František Reichel se ujal organizace pouti ke svatořečení Anežky, bratr Toník Landkammer vybíral malé cizí bankovky, já mu byl k ruce. „Kasu“ pouti na svatořečení drželi františkáni, peníze tu sloužily k cílům povýtce duchovním, tak jak to otec Jan Ev. Urban OFM odpozoroval od svého penitenta Františka Lva Noska. Když František Reichel tu dokončil co měl, vyneslo ho to nakrátko do vlády. Se stejnou pokorou přijal to, že vysoká politika není tím, kam ho Pán volá. A tak se mohl dát zcela do služby našemu řádu. Františku, díky!

Lubomír Irenej, pokoj a dobro

Když se na Pána Boha zlobíme

Před lety se mi stala příhoda, které jsem tehdy nevěnovala velkou pozornost. Budík ukazoval půl třetí v noci, když mě vzbudil telefon. „Haló...“ „Jsi to ty?“ ozval se rozzlobený hlas. Volal Ivánek, náš kamarád výtvarník. „Tak já ti něco řeknu,“ začal odhodlaně. „Ten tvůj Pámbu mě pěkně naštvál!“ „A co ti udělal, Ivánku?“ řekla jsem konejšivým tónem Nastěnky z Mrazíka. „Umřel mi táta! Slyšíš? Umřel mi táta!“ Oněměla jsem. „Tohle dělá ten tvůj Pámbu!“ Nedala jsem dohromady ani kondolenční frázi. „Tak mu vyříd, že je to od něj pěkně sprostý!“ Ivánek zavěsil. Tehdy jsem si pomyslela něco o opilcích a znovu jsem usnula.

Po čase mi jedna moje teta přerývaně vysvětlovala, proč přestala věřit. Měla pravdu, její manželství nestálo za nic. „Bůh měl mít víc rozumu než já. Měl mi říct: Toho si neber!“

Snad proto mě tak oslovilo vysvětlení, důvod nevíry apoštola Tomáše v seriálu „The chosen.“ Tomáš měl

snoubenku. Měli před svatbou. A Bůh dopustil, že ji římský voják zabil. Tomáš to nemůže přenést přes srdce, tím spíš, když je posléze účastný Ježíšových zázraků, uzdravování, dokonce Lazarova zmrtvýchvstání.

„Proč on, a ne moje Ramah?

Tak se na Pána Boha někdy zlobíme. Leccos mu vyčítáme, protože nás to bolelo a my bychom postupovali rozhodně jinak. Troufnu si tvrdit, že tomuhle Pán Bůh rozumí a odpouští, dokonce podobné trucování rád přemáhá.

S Ivánkem jsme se dlouho neviděli, protože pracoval v Plzni. Jednou Plzeň přivezla do Prahy vánoční loutkovou inscenaci, k níž dělal výpravu náš Ivánek.

Panna Maria v jednom obraze seděla na oslu a v náruči držela Ježíška. Ježíška jako lampu, jako světlo, které zářilo z jejího klína.

„To je moc krásný nápad!“ chválila jsem ho. Ivánek se zatvářil drsnácky.

„Přece nebudu vyřezávat nějaký mimino! Vždyť je to Bůh!“

Zdalo se, že Ivánek si to s Pánem Bohem už vyříkal. Cesty lidského srdce jsou spleť. Bůh je zná a po těch cestách naše srdce provází. Neodsuzujme nevěru našich přátel. My ty spleť cest neznáme. Bůh je zná.

Věra Eliášková

Prosba o modlitby za + terciářku františkánů Filomenu Hanušovou

Vybíráme z dopisu pana Mgr. Miloslava France, který oslovil sekretářku národní rady s prosbou o modlitbu za svou pratetu Filomenu, členku III. řádu sv. Františka, zemřelou v roce 1959.

Na jejím přijímacím vysvědčení do Třetího řádu byla uvedena poznámka, že v případě úmrtí člena se přijímací vysvědčení odřízne a představenstvu Třetího řádu odevzdá, aby se členové Třetího řádu za něj modlili při veřejných měsíčních shromážděních.

F i l o m e n a H a n u š o v á, rozená Krchovová

Narodila se v roce 1874 v Kostelci u Jičíněvsi v č. p.16, kde prožila své dětství se svými rodiči a sedmi sourozenci. Vyučila se švadlenou a v roce 1898 se provdala za Františka Hanuše, který však ve věku 27 let zemřel na tuberkulózu. Po smrti svého manžela zůstala žít v domku po svém manželovi, s jediným synem Františkem a se svou tchyní Františkou, o kterou se starala. Rovněž se starala o dvě další starší babičky z příbuzenstva a ve svém domku učila mladá děvčata šít, neboť byla vyučená švadlena. Byla zbožná a v roce 1928 byla přijata P. Jaroslavem Schovancem do třetího řádu sv. Františka z Assisi s řeholním jménem Terezie Ježíšova.

Moje prateta Filomena si přála, aby její jediný syn František Hanuš se stal knězem, on se však dal na učitelskou dráhu. Prateta Filomena Hanušová se na arciděkanství v Jičíně nějakou dobu starala o starou maminku P. Jaroslava Schovance a byla též dobrým duchem v rodinách svých sourozenců. Prateta Filinka pomáhala tam, kde jí bylo třeba. Když si její sestra Anna zlomila nohu, prateta s ní bydlela, sestru ošetřovala, vařila jí a pomáhala se starat o hospodářství. Pomáhala také, když se v roce 1929 narodila moje maminka Věra Nováčková. Filinka se přestěhovala k nám do mlýna ke své sestře Růžence (to byla moje prababička) a pomáhala se o moji tehdy malou maminku starat a dle svých sil a možností také pomáhat při hospodářství (dědeček i pradědeček byli mlýnáři).

Polní cestou vždy v neděli chodila přes pole do nedalekého kostela v Robousích u Jičína, a když jsem se narodil v roce 1957 já, tak mě ještě po dva roky před smrtí prateta Filinka vozila v kočárku. Zemřela u nás ve mlýně č.p.1 v Řehči u Jičína po krátké nemoci dne 19.listopadu 1959 ve věku 85 let. RIP ! Stále se starám o její hrob v Jičíně, kde je pohřben i její manžel a jsou tam pohřbeny i urny jejího syna a jeho manželky. Pratetu Filinku mám stále v úctě (její obrázek mám se svými drahými blízkými, kteří jsou již všichni na věčnosti zde na stěně kuchyně) a s vděčností i v modlitbě na ni vzpomínám.

S pozdravem Pokoje a Dobra Mgr. Miloslav Franc, důchodce

Pro úplné znění dopisu s podrobnými informacemi se můžete obrátit na naši redakci.

Inspirace

František učí nás, jak máme jít
svým životem celým za Bohem.
Jak rytířem pravého Pána být
a bratra vidět ve stvoření mnohém.
Ze studnice Písma bral vodu živou,
pokora vedla ho k Bohu den, co den blíž.
Do služby Bohu dal schránku těla neduživou,
pravým pokladem byl mu Kristův kříž.
V modlitbách pozvedal ducha z prachu k nebi,
srdce mu hořelo láskou pro Krista.

Se stvořením celým Tvůrce velebí,
jako člen velkého sboru – ne jako sólista.
Ze tří řádů, co založil vzešli lidé skvělí,
Bůh, jak František přál si, dílu jeho poželal.
Osm set let nás od Františka dělí,
přesto jeho poselství žije dál.
Ve stopách Františka, veď nás Pane,
s Kristem chudým a pokorným chceme světem jít,
vědomi si toho, že v Bohu Otce všichni máme,
za spásu každé duše se chceme pomodlit.

30. září 2025 sepsala Majka Anežka Pechová OFS Jihlava

O takzvané umělé inteligenci

Ačkoliv se rozhodně nemohu považovat za odborníka, nejspíš jsem se stal oním jednookým mezi slepými, a tak jsem se odhodlal napsat něco málo k tématu umělé inteligence (AI). Osobně nemám ten termín rád, protože je obtížné jej vymezit. Umělá inteligence (původně strojová inteligence, poté někdy také strojové učení) je předmětem výzkumu přinejmenším od 40. let 20. století a od té doby prošla několika obdobími rozmachu a následného zklamání. Aktuálně se nacházíme ve fázi rozmachu a umělá inteligence je v módě, takže obchodníci tímto termínem označují vše, co se dá. V následujícím textu budu jako AI označovat velké jazykové modely (LLM, např. ChatGPT, Claude, Gemini nebo DeepSeek), případně modely pro převod textu na obraz (např. Stable Diffusion, Midjourney nebo DALL-E) a textu na video (např. Sora nebo Veo).

Současná AI nás ohromuje tím, že přijímá vstup v přirozeném jazyce a v přirozeném jazyce také generuje výstup. Ke zmatení přispívá, že vstupu se obvykle říká dotaz a výstupu odpověď, takže systém AI navenek vypadá jako osoba, s níž vedeme dialog. Ovšem v mezilidské komunikaci je jazyk prostředkem sdílení mimojazykové skutečnosti. Když je mi například smutno a vyjádřím to slovy, mohu počítat s tím, že smutek někdy zažila i druhá osoba a mluva se k této sdílené zkušenosti pouze odkazuje. Naproti tomu AI žádný smutek neprožívá, ani nad obsahem či významem slov nepřemýšlí. Je ale vycvičená na obrovském množství textu včetně smutných konverzací. Podle uživatelského vstupu si tedy vybaví, jaká slova se v takových situacích obvykle používají a dokáže je citovat nebo parafrázovat. Zda bude výsledný text empatický, nebo nechutný, záleží především na kvalitě dat, na nichž byla AI vycvičena, dále pak na následném tzv. doladění modelu. Obojí má plně pod kontrolou vlastníci daného modelu. Těmi jsou dnes vesměs soukromé společnosti (např. OpenAI, Google, Anthropic nebo Mistral). Jejich veřejná kontrola je minimální, mimo jiné i kvůli chybějícím zákonům, takže se zatím chovají jako na Divokém západě: Žádná závazná pravidla neexistují.

Pokud jde o texty, na kterých se AI učí, velká část je jich chráněna autorskými právy. Podle firem podnikajících v AI není souhlas jejich nositelů ke sběru dat ani k jejich využití pro AI potřeba, ale autoři mají pochopitelně jiný názor. Bez ohledu na to, jak dopadnou příslušné soudní spory, je už dnes zřejmé, že vlastníků jazykových modelů na autorech nezáleží. Aby AI fungovala, potřebuje se učit na obrovském množství vysoce kvalitních dat (bilióny slov). Celková světová zásoba se přitom odhaduje na 4,5 až 17 biliónů slov a

AI k ní přistupuje jako k surovině, kterou je možné, ba nutné těžit bez omezení.

Mnozí poskytovatelé obsahu na internetu už dali jednoznačně najevo, že si nepřejí, aby jejich webové stránky byly používány ke strojovému učení; někteří dokonce zavedli technické překážky. Výsledkem je, že programy pro sběr dat dnes pracují tak, aby je prakticky nebylo možné odlišit od lidských uživatelů, tj. záměrně se vydávají za něco jiného, než čím ve skutečnosti jsou, aby dosáhly svého cíle proti vůli druhých. Některé firmy už dnes používají k učení svých AI dokonce i soukromá data uživatelů, např. emaily nebo fotografie a dokumenty uložené v cloudu.

Mimoto se poskytovatelům zvyšují náklady na provoz, protože sběr dat pro AI vytváří mnohem větší zátěž než použití lidmi. S velkými problémy se potýká např. Wikipedia, která je financovaná výhradně z dobrovolných darů (aby si mohla zachovat nezávislost) a zároveň je její obsah považován za vysoce kvalitní. Přestože firmy podnikající v AI část svých nákladů neplatí nebo je přenášejí na ostatní, je proces učení AI mimořádně nákladný (řádově miliardy korun) a ani provoz již vycvičené AI není v současné době ziskový. Tím se dostáváme k jedné z klíčových otázek: „Kdo to všechno platí?“ Provozovatelé AI hospodaří se ztrátou, kterou obvykle hradí z peněz investorů. Bylo by naivní se domnívat, že současní investoři to dělají pro společné dobro, k rozvoji celého člověka i celého lidstva, jak požaduje sociální nauka církve (univerzální určení statků), zvláště když o některých (např. Andreessen Horowitz) vypovídají už i činy. Hlavním cílem je dosažení zisku nebo získání moci. To druhé lze chápat velmi široce – může to být „jen“ šíření vlastního světonázoru, ale také podkopání základních hodnot, na kterých stojí naše společnost. Ať už jsou záměry s AI jakékoli, je jisté, že jich nelze dosáhnout bez uživatelů. Proto se musí AI svým uživatelům líbit, ideálně si na ní vytvoří závislost. Provozovatelé AI to zohledňují už při ladění svých jazykových modelů a jako nežádoucí potlačují projevy nesouhlasu. Výsledek pak často působí až podlézavě, ale většína lidí ocení spíš pochlebování než kritiku.

Když už jsem zmínil vysoké finanční náklady na provoz AI, nelze pominout dopady na životní prostředí. Masové nasazení AI by vyžadovalo zásadní navýšení celosvětově dostupného výpočetního výkonu, tj. výstavbu nových datových center. Ta ke svému provozu potřebují elektřinu a ke svému chlazení vodu. Pokud jde o elektřinu, technologické společnosti odhadují že do roku 2030 vzroste spotřeba datových center přibližně o výkon 50 jaderných elektráren. I když se dnes opravdu mluví o nových jaderných elektrárnách, je zřejmé, že v tak krátkém čase ani není možné jich tolik postavit, navíc spotřeba plynule roste již dnes. V horizontu několika následujících let se proto zvýšená spotřeba bude pravděpodobně řešit spalováním fosilních paliv. Ještě závažnější je voda, kde se (opět do roku 2030) očekává nárůst spotřeby o 500 milionů m³. Pro představu, celá Praha za rok spotřebuje něco přes 100 milionů m³. „Jakožto Boží dar je voda životodárným prvkem, bez něhož je přežití nemožné, a proto mají na vodu právo všichni.“ (Jan Pavel II.) S vodou nemůže být kvůli její vlastní povaze nakládáno jako s jedním zbožím mezi jinými a její využívání musí být rozumné a solidární. (Kompedium sociální nauky církve, čl. 485)

AI také dokáže působit či zhoršovat nežádoucí společenské jevy. Ve veřejném prostoru se nejvíc mluví o rušení pracovních míst. Vzhledem k principiálním omezením AI toto riziko osobně nepovažuji za příliš velké, ale zaměstnavatelé mohou zkoušet tuto hrozbu využít k tlaku na vyšší výkon za nižší mzdy. V některých oblastech může AI prohloubit trend snižování kvality, např. doprovodné ilustrace budou generovány pomocí AI, přestože výsledek nemá žádnou uměleckou hodnotu. V jiných oblastech může dojít k obrácení úlohy člověka a stroje, kdy se člověk v tvůrčím procesu fakticky stane nástrojem AI, protože už bude jenom korigovat její výstup. V neposlední řadě je AI dobře využitelná k podvodům, manipulacím nebo masovému sledování obyvatel.

Znamená to, že technologie AI je špatná? Ne, je to úžasná technologie, která umožňuje lepší prohledávání veškerého zaznamenaného vědění lidstva, než bylo dosud vůbec myslitelné. Ani zdaleka se však nehodí na všechno a nejspíš by neměla být snadno dostupná komukoli. Problémy způsobuje hlavně fakt, že vývoj AI je podřízen sobeckým zájmům úzké skupiny lidí, ale to je problém lidský, ne technologický.

Pro sebe osobně jsem si stanovil tři podmínky pro použití AI:

1. Vytvořit dílo trvá výrazně déle než jej zkontrolovat.

Příklady:

ANO: Dohledání článku podle jeho přibližného obsahu. Zda článek existuje, ověřím snadno.

NE: Shrnutí nové knihy. Pro jeho ověření bych musel celou knihu přečíst. Pozor, u starších knih to může (ale nemusí) fungovat. Záleží, jestli shrnutí už napsal a zveřejnil někdo jiný.

2. Případná chyba není fatální (např. na ní nesmí záviset lidský život).

Příklady:

ANO: Roztřídění komentářů v průzkumu veřejného mínění na pozitivní a negativní.

NE: Obstarání důkazů svědčících o vině obviněného. AI umí vytvářet falešné, zato velmi věrohodné texty, fotografie i videa, což by mohlo vést k odsouzení nevinného.

3. Ostatní možnosti, jak dosáhnout výsledku, mají vyšší náklady.

Příklady:

ANO: Analýza dopravní situace podle záznamů z kamer. Bez AI by bylo nutné zaplatit člověka, který stráví mnoho hodin jejich sledováním.

NE: Počítání matematických úloh. Mnohem levněji (a spolehlivěji!) to zvládne kalkulačka.

Petr Bonaventura Tesařík OFS

*Zrozený ze ženy, do jeslí vložený, Bůh i člověk v plnosti v témže těle,
přišel, aby porazil jednoho dne Nepřítele.*

Nebes Král v podobu dítěte se vtělil, Herodovým úkladům o život záhy čelil.

Poznal úděl uprchlíků i odmítání místo chval a díky.

První prostí pastýři před pacholátkem poklekají,

zvuky nebes zpěvů GLORIA IN EXCELSIS se všude rozléhají.
SLÁVA NA VÝSOSTECH

*Za podivuhodnou hvězdou mudrci se berou z dálky,
dnes nejen Svatá země chvěje se hrůzami války.*

Lidstvo klaní se spíš modlám a Bohu pravému často posmívá se.

Kéž na zemi pokoj lidem dobré vůle zavládne v co nejkratším čase.

To je to, co přejí si letos pod stromeček, vy doplňte si sami svoje přání na místo teček

At' i nad chlěvy srdcí našich hvězdy září, at' zdraví jsme a úsměvy nezmizí z tváří.

*At' bohatí jsme na vztahy spíš než na miliony, co v bance máme,
at' přestaneme být sobci a o druhé se zajímáme.*

*At' moudří lidé vystřídají bezmozky na důležitých postech,
at' dovedeme zbořit zdi mezi sebou a podáme si ruce na nových mostech.*

At' nemusíme říkat, že líp už bylo, at' podaří se lidem každé dobré dílo.

*At' je voda k pití pro všechny a dá se dýchat vzduch,
at' každý člověk pozná, že existuje Bůh.*

Vánoční přání v Jubilejním roce 2025, kdy jsme všichni tak trochu poutníky (naděje).

posílá Majka Anežka Pechová z Jihlavy

PŘECHÁZENÍ (ze života k evangeliu)

ČTENÍ

Jsou činnosti, u kterých se dobře přemýšlí. Připravoval jsem dřevo na zimu. Řetězová pila jede na sílu, napříč vším, co jí přijde do cesty. Dobré je se soustředit, aby člověk nepřišel o končetinu či o některou její část. Jinak je to při (ručním) štípání dřeva. Tehdy je žádoucí sledovat suky a prasklinky, pozorovat, jak dřevo rostlo, jak samo pracuje. Je třeba ho číst.

Obdobné je to se vším. S načítáním vztahů, s hledáním vlastní cesty životem i s porozuměním Božímu hlasu. Bez vcítění a přijetí můžeme dříve nebo později zůstat „zaseklí v suku“ – přes který nemáme sílu sami přejít.

OČIŠTĚNÍ

Čištění studánky je věc takřka magická. U chalupy-poustevny vyvěrá do malé studánky pramínek – zdroj života. V tůňce se ukládá, co odkud odpadne, tvoří se nánosy postupně tlející. Stačí se však sehnout, ponořit ruce do chladivé vody, vyhrábnout zhnědlé listí ...o zbytek se postará pramínek. Napohled nepatrný, ale neutuchající proud polehoučku vyčistí hladinu, odplaví kal, celou studánku zprůzrační.

Je to zázračné podívání. Evokuje mi to Boží lásku a milosrdenství, svátost smíření.

Vendelín VáHá

Obsah

Pravá radost - Pokoj a dobro - formační část Zpravodaje	Str.
Úvodník - Čím se cítím být	2
Formace	
Zamyšlení br. Bernarda Jana Linharta	2
Konkordance (soulad)	3
Sdílení a doteky	
Rozhovor s o. Vladimírem Hubálovským OFMConv	7
Ať smírem spojuji František Reichel výročí 5 let	11
Když se na Boha zlobíme	11
Prosba o modlitbu za pratetu Filomenu	12
Inspirace	
František učí nás - báseň	13
Umělá inteligence	13
Zrozený ze ženy, vánoční přání 2025.....	15
Přecházení	16

Uzávěrka dalšího čísla Zpravodaje bude 10. 3. 2026.

Národní bratrské společenství Sekulárního františkánského řádu v České republice

Kapucínské náměstí 303/5, 602 00 BRNO

email: info@sfr.cz

IČO: 00676560

<http://www.sfr.cz>